
magángazdálkodás

TARI ISTVÁN

VIRRADNI

Sokáig nézegettem képeit, valami hűvös helyen.

Kirakatok. Az üvegeken finoman kidolgozott betűk. Üres kapualjak. Cégjelzések...

Kora reggel festhette, féktelen madárlármában.

Az egyikén kivert kutya, a másikon tejesüvegek drótkosár-magánya.

Az emberek ilyenkor alszanak. Egyesek a félálom ketyegésében színes, meleg gondolatokat fedeznek fel az együttlétről, az egymást-vállalásról. Szelíden és puhán kell őket előadni, hátha ragaszkodóbb lesz az asszony.

DELELNI

A lépcsők megszabadulnak felesleges árnyékaiktól, kiemelkednek, azzá lesznek, amik. Többé nem foglalkoztatnak a lejtők, annyira erős, mindenén áthatoló, mindent levegőbe hajigáló a napsütés. A tárgyak lassan szállingóznak. A lakóházak helyükre esnek, majd labdaként felpattannak. Az utca megtelik és kihál.

Csak ez a fekete fiáker csattog. A lovak hátsó felén, a rózsaszínű sebből sárga, nedves citromok hullanak — ez minden filmben nagy jelenetnek számít.

A lépcsőknél ülök, cigarettázom. Talán ez az idő legalkalmasabb a gondolatok rendezésére, helyesebben a gondolatnélküliségre.

Ez az idő, amikor azt hiszed: dél van, és nem lehetsz éhes, hisz a későn kelőkkel reggeliztél. Szalonnát, kenyeret és tarhót. A szalonna a legjobb étel, a tarhó nem öli ki a bél baktériumflóráját, a kenyérről hittanórán tanultad: mindennel lehet enni. Nyilván az átváltozás lényegéről volt szó.

A lépcsőknél ülök, cigarettázom. A fekete fiáker nem jelent semmit, csak csattog. Kissé szokatlan, ám a halál vagy a hozzá hasonlók megszokottak, és nem csattognak.

A hülye muzsikust várom. Ilyenkor szokott megjelenni. De nem az én hülye muzsikusom jön.

Egy öszülő öregúr, keménykalapban, fülre lógó ápolat hajjal, s egy verkli tol. A verkli oldalába néhány csokor virágot tűzött. Jobb kezében sétatápca, ébenfa fényű, filigrán ezüst díszítésű. Megáll a bérházak előtt. Illatszere diszkrét. Belső zsebéből szivaros dobozt emel ki, kinyitja, szájába veszi azt a dohányrudat, amelyiknél jó verset lehetne írni, rágyújt. És megszólal a verkli. Begyakorlott, elegáns mozdulatokkal hajtja.

A fiákert még hallani.

Az ablakokban nők jelennek meg, ameddig a verkli hangja elhallatszik. Néha megáll az öregúr, arisztokratikus mozdulattal valamelyik csokorért nyúl, integet vele, majd visszateszi előbbi helyére.

A bérházak nem billenek fel, noha az előbb még pattogtak a napsütésben.

A gondolataimat, azt hiszem, máris rendeztem, mert ugyan miféle kapcsolat lehet az őszes öregúr, a bérházak, a fekete fiáker és a verőfény között.

ESTELEDNI

Sohasem szerettem focizni. Nagy ritkán rászedtek, beálltam csapatukba. Mindig nagyon belemelegedtünk a játékba.

Beesteledett, nem álltunk le, még izgalmasabb lett minden.

Aztán ránk zuhant az éjszaka, éledő szeleivel, vaksötétjével.

Mi tovább futkostunk, rúgdostunk— gyakran egymásba—, a labda, lehet, valamelyik bokor aljában pihent.

ELEKTROMÁGNESES HULLÁMOK

Még hosszú szerelmük kezdetén megegyeztek: mindennap 12 órakor egymásra gondolnak.

A fiú mesélt — elég zavarosan — a telepátiairól, azokban az időkben jól illeszkedett a mese.

A lány cédulát ragasztott az órájára, amin ezt írta: 12.

Néha segített nekik a harangszó, templomokból, rádiókból.

A lány — mert ezután csak vele foglalkozunk — levakarta a 12-est, végén a nagy szerelemnek. Gyorsan férjhez ment, gyerekeknek adott életet, egyszóval jó feleség lett.

Kivételt képeznek a dél pillanatai, egyébként szereti ő férjét a nap minden órájában.

ILLO OLAJOK

— Kelj fel — mondom, s magamat figyelem. Mindez történik egy háromdimenziós szobában, ahol a faliszőnyegek megszűntetik a falakat.

— Kelj fel, keresd meg ágyadat!

Folytatni kellene, a lelkibetegek oly találó fejtegetéseivel.

— Keresd meg! Csőröddel szólaltass meg!

Ezt teszi a harkály is az erdővel, a kései lombhullások papirosával, csörgő papirosával, egy huzatos hangszer tokjában.

— Kelj fel, keresd meg ágyadat, keress meg!
Csöpögtess fehéret e melegedő sötétbe, e parazita hasadékba.
Milyen nehéz kibeszélni! Keverni kell, csócsálni, sohasem le-
nyelni...
Vagy eltűnni, mint az illó olajok!
Nem hagynak nyomot a papíron. A többi már költészet vagy
szakirodalom.
Fehér csönd van.
A papírhoz értem...
A fésű, melyet a rend sokszorosít, fényérzékeny lemezen rö-
pül. A táj csipke, a nagytakarítások szele.
És a vadász nem lőtte le, nem márthatja a vér előhívójába, hogy
térdéhez verődve útközben csöpögjön és kiéleződjön, mint egy
jobb találat.
— Kelj fel — mondom, s a falakról — ha lennének — leperegne
a mész.
Felkelnél, ha lennél...
— Csőröddel szólaltass meg, madárkám, az erdő pauzpaperjén!